

δικοί, μοιχαί, ἢ καὶ καθὼς οὗτος ὁ τελώνης. Νηστεύω δις τῆς ἑβδομάδος, ἀποδεκατίζω πάντα ὅσα ἔχω. Καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἰστάμενος δὲν ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ ὀφώσῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ἔστυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ, λέγων, ὁ Θεὸς, ἐλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. Σὰς λέγω, Κατέβη οὗτος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ δεδαικατωμένος μᾶλλον παρὰ ἐκεῖνος· διότι πᾶς ὁ ὀφίων ἑαυτὸν, θέλει ταπεινωθῆ· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, θέλει ὀφωθῆ.» (9—15. Λουκ. κεφ. ιγ.)

Προσέχετε, λοιπὸν τέκνα μου ἀπὸ τῆς ὑπερήφανείας, διότι αὕτη ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ μέγιστον ἐμπόδιον τῆς ἐπιστροφῆς καὶ σωτηρίας μυριάδων ἀνθρώπων, οἵτινες ἄλλως ἠδύνατο νὰ σωθῶσι.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΦΡΟΝΗΣΙΣ.

«Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω!»

«Ὡ δὲν θὰ τὸ πάρῃς, Μετλάνδος!»

Τὰς λέξεις ταύτας, αἱ ὁποῖαι ἐπροφέρθησαν μετὰ κραυγῆς καὶ θυμοῦ ἠκολούθησαν φιλονεικία καὶ ὀρυθος, τὰ ὁποῖα ἔκαμαν τὴν κυρίαν Κλάραν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου τῆς μετὰ σπουδῆς, διὰ νὰ ἴσῃ τίς ἦτο ἡ αἰτία πῆς μεταξὺ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς Μετλάνδου καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ Φρειδερίκου Γρέη. φιλονεικίας· εὗρε δὲ τὰ δύο παιδιά κρατοῦντα τὸ ξύλον μιᾶς σημαίας καὶ προσπαθοῦντα ἕκαστον μὲ ὁπλὰς τὰς δυνάμεις του νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου. Καὶ τῶν δύο τὰ πρόσωπα ἦσαν κόκκινα ὑπὸ τοῦ θυμοῦ· μόλις δὲ ἠδυνάθησαν νὰ παύσωσι τὴν φιλονεικίαν των καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἡ κυρία εἰς τὸ δωματίον.

«Παῖδια, περὶ τίνας φιλονεικεῖτε;» ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κλάρα μετὰ δυσαρσεκειᾶς καὶ ἐκπλήξεως.

«Μῆτερ, ἐμέλλομεν νὰ παίξωμεν τοὺς στρατιώτας καὶ ἐγὼ ἤθελον νὰ φέρω τὴν σημαίαν,» ἀπεκρίθη ὁ Μετλάνδος, μόλις δυνάμενος νὰ ὀμιλήσῃ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

«Πρέπει νὰ τὴν ἔχω ἐγώ.— Ἐγὼ θὰ τὴν πάρω!» ἐφώναξεν ὁ Φρειδερίκος, προσπαθῶν εἰσεῖναι νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφον του.

«Δός μοι τὴν,» εἶπεν ἡ κυρία, μετ' ἀποφασιστικοῦ τόνου, λαμβάνουσα αὐτὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν παιδίων. «Ἰδέτε, ἐσχίσσατε τὴν ὠραίαν σημαίαν φιλονεικούντες. Εἰς ποῖον ἀπὸ σᾶς ἀνήκει;»

«Ὁ Θεὸς τὴν ἔδωκε καὶ εἰς τοὺς δύο μας, — ἀπεκρίθη ὁ Φρειδερίκος, — ἀλλ' ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν φέρω, διότι εἶμαι μεγαλύτερος.»

«Ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν λάβω, διότι ὁ πατήρ μου εἶναι στρατιώτης, καὶ ἐγὼ αὐτὸς μέλλω νὰ γείνω στρα-

τιώτης! — ἀνέκραξεν ὁ Μετλάνδος, ἔχων ἀκόμη πολὺ ἀγρίαν τὴν ὄψιν.

«Λυποῦμαι, παιδιά μου βλέπουσα, ὅτι ἔχετε ὀλιγώτερον νοῦν παρὰ τὰ τετράποδα ζῷα.»

«Τί ἐννοεῖς μετὰ τοῦτο, μήτερ;» εἶπεν ὁ Μετλάνδος.

«Ἡ φιλονεικία σας, με ἐνθουμίζει τὴν ἱστορίαν δύο αἰγῶν, τὴν ὁποίαν ἤκουσα,» ἀπεκρίθη ἡ κυρία, καθίζουσα εἰς μίαν καθέκλαν καὶ κρατοῦσα τὴν σημαίαν εἰς τὰς χεῖράς της. Ἐπάνω εἰς ἀπόκρημον βράχον τῆς Τυρολίας, δύο αἰγες συνητηθήσαν εἰς ἓν τόσαν στενὸν μονοπάτιον, ὥστε δὲν ὑπῆρχε θέσις νὰ

περάσῃσι συγχρόνως καὶ αἱ δύο, οὔτε νὰ γυρίσωσι ὀπίσω καὶ νὰ ἐπιστρέψωσι. Ὑψηλὸς κρημνὸς ὀψοῦτο καθέτως ὑπεράνω αὐτῶν, καὶ βαθὺ σκοτεινὸν χάσμα ἔκειτο ὑποκάτω. Τί νομίζετε, ὅτι ἔκαμον, αἱ δύο ἐκεῖναι αἰγες;

«Ὑποθέτω,» — εἶπεν ὁ Μετλάνδος, ὅτι, ἂν εἶχον κέρατα, ὡς αἱ δύο μικραὶ αἰγὲς μου, ἤθελον σπρώξει καὶ κερατίσει ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ μονομαχήσει, ἕως οὗ ἡ μία ἢ καὶ αἱ δύο ἤθελον πέσει ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ καὶ φονεῦθῃ.»

Νομίζεις ὅτι αὐταὶ ἦσαν ὑπερήφανοι, ἀνόητοι καὶ φιλονεικοὶ, ὡς δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν θέλω νὰ ὀνομάσω;» εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα, οσιούσα τὴν κεφαλὴν της. «Ὅχι; αἱ αἰγες ἦσαν ταπεινότεραι καὶ φρονιμώτεραι ἐκείνων! Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἠσούχως καὶ προσεκτικῶς ἐπλαγίασεν ἐπάνω εἰς τὸ στενὸν μονοπάτιον, καὶ μετὰ ταῦτα κάμψασα πρῶτον τὸ ἐν σκέλος της ὑπὸ τὸ σῶμά της, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ ἄλλο συνεμαζεύθη ὅσον ἠδύνατο πλησιέστερον εἰς τὸν βράχον. Ἰότι ἡ ἄλλη αἰεῖ ἠσούχως καὶ ἀπαλῶς πατήσασα ἐπὶ

της συντρόφου της, ἠδυνήθη νὰ περάσῃ σὴν αἰά και σικρῶσα ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἡ δὲ αἰξ, ἡ ὁποία εἶχε πλαγιάσει, σηκωθείσα τότε ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως σὴν αἰά και ἀβλαβῆς, ἦτο και αὐτὴ ἐλευθέρα ἐπίσης νὰ πηδᾷ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, και νὰ τρώγῃ τὸ γλοκὺ χορτάριον, ἀντὶ νὰ κῆται, ὡς ἤθελε συμβῆ, εἰς τὸ βράθος τοῦ κρημονοῦ, ἔχουσα δλα της τὰ κόκκαλα σπασμένα ἐκ τῆς πτώσεως.»

«Πόσον φρόνιμος αἰξ ἦτο αὐτὴ! ἀνέκραξεν ὁ Φρειδερίκος.

«Δὲν ἤξευρον, ὅτι αἱ αἰγες ἔχουν τόσον νοῦν, ἀνέκραξεν ὁ Μετλάνδος. «Ἀπορῶ, ἐὰν τὰ δύο μικρὰ ἐρίφια μου, τὰ ὁποία ζεύγω εἰς τὸ ἀμαξάκιόν μου, ἤθελον κάμει τὸ αὐτὸ ὡς ἐκείναι.»

«Ἴσως, — παρετήρησεν ἡ κυρία Κλάρα μειδιῶσα, — αὐτὰ θὰ ἐδείκνουν περισσότερον νοῦν ἀπὸ τοὺς κυρίουσ των!»

«Δὲν βλέπω ὅτι εἶναι τις πάντοτε ὑποχρεωμένους νὰ παραιτῆ τὰ δικαιώματά του! ἀνεφώνησεν ὁ Μετλάνδος, ἐνατενίζων εἰς τὴν σημαίαν, διότι παρετήρησεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἐσυλλογιζέτο περὶ τῆς διαγωγῆς του κατὰ τὴν φιλονεικίαν των ταύτην.

«Τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀνήκει και εἰς τὰς δύο αἰγας, — παρετήρησεν ἡ κυρία, ἀλλὰ φρονιμωτέρα ἦτο ἡ ταπεινότερα» ἐπειδὴ ταπεινωθείσα ἐνίκησε και ἀφήσασα τὴν ἄλλην νὰ γείνη πρώτη, ἔσωσε τὴν ζωὴν ἀμφοτέρων. «Ὡ τέκνον μου! ἐὰν τὸ ἐνστιγμα ἐδίδασκε, τὸ τετράποδον ἐκεῖνο ζῶον, πρέπει ἄραγε ὄντα λογικά ὡς σεις, νὰ μάχωνται και νὰ φιλονεικοῦν; και πρὸ πάντων,» ἐπρόσθεσε θέσασα ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου της, «ἀδύναται Χριστιανοὶ νὰ φιλονεικῶσι περὶ μηδαμῶν πράγματων, ἐνῶ ἡξεύρουσι ὅτι εἶναι γεγραμμένον; «Μακάριοι οἱ πράξεις ὅτι αὐτοὶ θὰ κληρονομήσωσι τὴν γῆν.»

«Ὁ Μετλάνδος ἐκύτταξε μετ' ἀμφιβολίας τὴν μῆτέρα του ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνεια ἐπάλλαιεν εἰσεῖτι ἐντὸς του. «Ἄλλ' ὁ Φρειδερίκος ἀνεφώνησε θαρραλέως, «Ἄς λάβῃ λοιπὸν αὐτὸς τὴν σημαίαν! Λυποῦμαι διότι ἐφιλονέκησα περὶ αὐτῆς.»

«Ὁχι, ὄχι, σὺ θὰ τὴν λάβῃς! ἀνέκραξεν ὁ Μετλάνδος μᾶλλον συγκεκνημένος ἐκ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ἐξαδέλφου του παρὰ ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς μητρὸς του.

«Ἀμφοτέροι θὰ τὴν φέρητε κατὰ σειράν, τέκνα μου, εἶπεν ἡ κυρία, ἀφοῦ διορθῶσω τὸ σχίσμα τὸ ὁποῖον ἐκάματε. «Ἄς ἐντυπώσῃ δὲ τὸ περιστατικὸν τοῦτο εἰς ὑμᾶς τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν, ὅτι δηλ. συχνὰ κερδίζομεν ὑποχωροῦντες, και ὅτι ἐκεῖνος εἶναι φρονιμώτερος και εὐγενέστερος, ὅστις εἶναι πρόθυμος νὰ κύψῃ

χάριν τῆς συνειδήσεως και νὰ λάβῃ τὴν ταπεινότεραν θέσιν.»

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἄν και ἐν τὸ ὄνομά μου διττὴν ἔχει προφορὰν
Γένος κ' ἔνοιον ἀλάσσει εἰς τοῦ τόνου τὴν φορὰν.
Ὁξυτόνωσ με προφέρεῖς; γένους εἴμ' ἀρσενικοῦ.
Ἐὰν δὲ παροξυτόνωσ; εἶμαι γένους θηλοκαῦ.
Ὡ; δόξυτόνον δὲ πάλιν εἶμαι εἰδός τι τροφῆς.
Παροξυτόνος δὲ ἤμην μέρος τι ἐπὶ τῆς γῆς.
(Ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.) Σ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Πῶς ὀνομάζεται ἐκεῖνο, ἄνευ τοῦ ὁποῦ οὐδέτις δύναται νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;
- 2) Ποῦ τῆς Γράφῆς εὕρεται;
- 3) Τί ἐνοεῖ;

ΕἰΔΥΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τιμὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἀθήνας δραχ. 1· διὰ τὸν Πειραιᾶ και τὰς ἐπαρχίας 1,20· διὰ τὴν Τουρκίαν συμπεριλαμβανομένων και τῶν ταχυδρ. τελῶν μέχρι τοῦ μέρους ὅπε προσορμίζεται ἀτμόπλοιον δραχ. 2.

Εἰς τὴν Εὐρώπην και Ἀμερικὴν συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν δραχ. 4.

— Ὅστις κάμη 5 συνδρομητὰς και ἀποσταλῆ τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεθνοσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων λαμβάνει ἐν φῶλλον δῶρεάν.

— Ὅστις κάμη 25 συνδρομητὰς θέλει λαμβάνει δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς; Ἐφημερίδα Οἰκογενειακὴν 17 ἡμέρη ἐπι ἐκδιδομένην ἐνταῦθα.

— Ὅστις κάμη 100 συνδρομητὰς θέλει λάβει δωρεάν τὸ λεξικὸν τοῦ κ. Βυζαντινοῦ.

— Ὅδδὲν φύλλον ἀποστέλλεται εἰς οὐδένα ἄνευ προπληρωμῆς—ἀντι λοιπὸν νὰ γράφωσι ἐρωτῶντες πῶς νὰ σταλῶσι τὴν συνδρομὴν των, κάλλιον θὰ ἦναι νὰ τὴν πέμπωσι ταχυδρομικῶς διὰ γραμματοσήμων οἱ θέλοντες τὸ φύλλον και ἀφευκτικῶς τὸ λαμβάνου.

— Ὅλοι αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται, «Πρὸς τὴν Διεθνοσιν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.»

— Ἐνεκεν τῆς συχῆς ἀνατυπώσεως τῶν σωμάτων παρελθόντων ἐτῶν ἡ τιμὴ ἐκάστου ἔτους ὀρίζεται διὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς

δραχ. 1

Διὰ τὴν Τουρκίαν

» 1 50

— Οἱ ἐν Ἀθήναις, Πείραιαι και Σύρω συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ὀφειλοσιν ὅταν πληρώνωσι νὰ λαμβάνωσιν ἐντυπον ἀπόδειξιν παρὰ τοῦ διανομέως φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συντάκτου και τὴν σφραγίδα τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.»

— Συνδρομαὶ ἐν Ἀθήναις γίνονται ἐν τῷ Εὐαγγελικῷ Βιβλιοπωλείῳ ἐν ὁδῷ Ἐρμού πλησίον τοῦ χρυσοχοείου τοῦ κ. Στεφάνου.

— Εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἀπριλίου θὰ ἀναγγελωμεν τὰ ὄνόματα τῶν ἀξιωθέντων τοῦ βραβείου τῆς λύσεως τῶν Ἱερογραφικῶν ἐρωτήσεων.